

Otrokove božične sanje.

*Odprto je nebo
in angelci pojó
in lučce svetle netijo,
vsi od zlata se svetijo.*

*Darove lepe nosijo,
zamé pri Bogu prosijo.
Kako jih rad imam!
Kaj naj jim v hvalo dam?*

*Če hočete, s seboj
vzemite me nocoj,
peruti vaših si želim,
potem kar sam med vas zletim!*

E. Gangl.

Sto volkov in — nobeden.

Spisal Ivo Trošt.

Rezika je prišla iz mlina zasopla in prestrašena. Glas ji je zastajal v grlu, in oči so razodevale znamenito novico, ki je zaradi razburjenosti ne more spraviti na dan. Oče jo vpraša:

„Kaj, da si tako čudna, Rezika?“ — „Oh, ne veste, ne! Zverina, zverina, volkovi!“ — „Kje so volkovi?“ — „Gori za mlinom v tistem grmovju sem jih videla več kot sto.“

„V tistem grmovju? Ni mogoče! Saj ni niti sto grmov.“

Rezika se umiri nekoliko, spozna, da je bilo res preveč in popravi: „Dosti, dosti sem jih videla — vsaj petdeset.“

„Pa nisi štela?“ — „Ne; sem bežala.“ — „Potem ne veš gotovo, če jih je bilo morda tudi samo — pet.“

„O, več gotovo!“

„Saj praviš, da nisi štela; gotovo se nisi bežeč niti ozrla, da bi mogla presoditi, če si videla vsaj enega?“

„Videla ne, toda —.“ — „Toda — bežala. Zakaj si pa bežala?“

„Ker je — ker je nekoliko zašumelo v grmovju po listju.“